

egyfajta félelem az önmaga legbensőbb lényével való szembenézéstől. Születik-e költő, aki Dsida sírba vitt adósságát lerója a magyar irodalomnak?

Eminescu egyike azoknak a nagy alkotóknak, akik nemcsak „tükrözték“ a világot, de gazdagabbá, teljesebbé is tették önmaguk csodájával. Ha — mint a fentiekben tettük — csak egyetlen hullámgyűrűjét nézzük is neve, művei, hatása továbbregzésének az egyetemes irodalomban, egyetlen költeménye ismételt megszólalásait egyetlen nyelven, akkor is ámulattal s hálával látjuk, mennyi szépséggel ajándékozott meg bennünket.

MIHAI EMINESCU

FELEDÉS ÉJSZAKÁJÁN

Feledés éjszakáján
Ha lelkelem útra kel:
Vigyetek néma-árván
A tengerpartra el.

Gyász-zászló ne lobogjon,
Érckoporsó se kell,
Fiatal gallyakból font
Ágyon pihenjek el.

Csendes legyen az álmom,
Közel a rengeteg;
A derült napsugáron
Mély vizek rengjenek.

Parti nagy bánatoknak
Kínján szívük zokog,
Míg szirtbe kapaszkodnak
Hulló hullám-karok.

Morajlanak, amíg mind
TajtékHzón visszahull.
Fenyő-erdő fölött ring
A hold álmatagul.

És senki ne sirasson
Allva fejem felett.
Csak a halál zúgasson
Fonnyadó levelet.

Mindentudó nagy árnya
Szélben suhanjon itt...
Fölöttem hársfa rázza
Omló virágait.

Véget ért bujdosásom,
Nem tébolygok tovább:
Emlék emeli bársony
Kézzeled hús sátorát.

Fenyvesek ormán gyúló
Hajnali csillagok:
Barátaim, simulón
Rám mosolyogjatok.

Nem sejtik: mily merő seb
Kínok hegsúlya nyom;
Míg kék liánok nőnek
Magános síromon.

OLÁH GÁBOR fordítása

A *Mai am un singur dor* első változatának fordítása. Oláh Gábor kéziratossági anyagából közli Szabó Sándor.